

Přesně takhle od teď můžete prosím titulovat Brtníka. Tento titul mu totiž právem náleží .

Páč ten minulej prodlouženej víkend nebyl čistě jen ptačí. Jak se ukázalo v neděli.

Poslala jsem ohařiska, ať mi najdou Brtníka, protože se mi nechtělo hulákat na celý pozemek, že poblifka už je na stole. Vyběhli do prostoru a zamířili ke garáži, kam jsem je následovala. A tam ve vteřině na nějakýho Brtníka rázem zapomněli.

Viděla jsem Tali jak najednou vyskočila všema čtyřma do vzduchu a okamžitě jsem zařvala varovný - záměrně do "hysterična" /jinak mi to nejde nazvat, i když to s hysterií nic společného nemá/ laděný "NE! Nesmíš! " a přivolala je poplašným voláním ke mně. Používám tenhle tón v momentě, kdy o něco jde záměrně, protože na tohle varovný volání Tali reaguje dobře a chci ji naučit, že prostě jsou v životě taky nebezpečný situace, kdy je velmi dobře, aby mě vnímala. Zafungovalo to, já je oddirigovala pryč, oni poslechli. A já vykulila okamžitě oči. Protože tak velkého hada jsem v přírodě ještě nikdy neměla možnost vidět. Metr to zvíře mělo minimálně, možná něco málo přes, pěkně tlustá hadice s hlavou jako palice. Huf. A pochopitelně zatraceně rychlá. Takže zajela do té garáže dřív, než jsme si mohli zjistit o jakou to, že hadici se to jedná. Stačila jsem jen Brtníka do garáže varovat, že "BACHA HAD!" A bylo.

Odvelela jsem psy do chalupy, zavřela je tam a vrátila se do té garáže. Tam se už Brtník snažil vyzkoumat, kam to milá hadice zajela. S rozvahou a vyzbrojen koštětem. Já jsem navrhovala nechat tomu chvíli klid, že se pak sama hadice vypakuje, páč se jí v tom chladu nebude chtít bejt a půjde se ohřát na sluníčko. Ale je pravda, že by hadice úkryt opustit nemusela a pak by tam třeba zůstala zavřená. A pak taky Brtník pravil, že "Nechci tu bejt s hadem, když nevím, co je zač!" Pravda, pravda. No takže se bádalo a stěhovalo dál, až pak objevil u stěny hadici stočenou a taky pěkně nassssssss....štvanou. Pochopitelně, byla vyděšená.

No tak tetkon co s ní, že jo. Pořád nebylo jasné úplně o koho se nám to jedná, protože tam je dost tma, a ono i kousnutí od užovky není úplně ideální záležitost. Dostala jsem za úkol hadici dozorovat a hlídat a Brtník se vydal pro nějaký pytel. Hadice se ukázněně držela na místě, takže práci jsem s ní neměla žádnou, jen na ní čučet. Já se hadů našťestí nebojím, měli jsme svého času doma Žofku Úžofku Emerickou , kterážto se s náma taky fotila na

svatební oznámení, kde mi krásně dekorovala zápěstí. Brtník donesl pytel, ohrnuli jsme ho, navlíkli na to drát, aby otvor držel, a položili pytel na zem. Škvíru vedle ucpal Brtník kouskem dřeva, aby měla hadice jasně vytyčenou trasu. Snad. A koštětem se jí snažil přimět k pohybu. No..... ešivá dotetkon byla nasssss....štvaná, tak tetkon už byla nasssss..... úplně. Syčela značně, ale poté se rozhodla teda spolupracovat a vydala se směr pytel. Kam taky nakonec zalezla.

Tak to bychom měli. No měli, tak na půl minuty, kdy započal transport milé hadice. Páč ta, mrška jedna, velmi rychle odhalila to, co si nekontroloval v rychlosti Brtník. Že onen pytel má nejen malý očka, kterými vidí ven, ale sem tam i nějakou tu díru. A hnedle jednu v dosahu. Takže milý hadici trvalo přesně asi čtyři kroky, který potřeboval Brtník k tomu, aby vyšel z garáže, než z toho pytle vyhópla ven. Bezva, bezva, bezva.

Pobyt v chladný garáži ji asi trochu zpomalil a tak nebyla nějak extra rychlá. A naštěstí se taky do té garáže už nechtěla vrátit. Takže se vydala vpřed, a že zalezla tuhle do křovíčka a nebo támhle do travičky. Ovšem s tím jsme zase nemohli souhlasit my. Pořád ještě totiž nebylo v těch zmatcích fakt úplně jasný, s kým máme tu čest. I když jsme už jasně na světle viděli, že by mělo jít o užovku. Proč? No protože jsou zmije, který nejsou vždy úplně opatřený tím vyhlášeným klikyhákem a jsou třeba jen hodně tmavý a naopak jsou užovky, který se tak trochu za zmiji převlíkají. Tuta naše hadice měla teda za hlavou ony dva klasický a jasně čitelný žlutý půlměsíce, které jsou pro užovku typický, a podle nichž se vždycky užovka identifikovala.

Jenže - člověk znal dřív prostě jen čistě zmiji s klikyhákem a užovku s obojkem. Fertig. To by bylo všechno jasný. Jenže ono je to trošku jinak. Druhů je od každého toho hada víc, než jen ten jeden obecně známej a splést se v některý případech právě lze. A ani jeden z nás dvou si v ten moment a v té rychlosti nedokázal vybavit, jestli fakt ty půlměsíce jsou typický čistě jen a jen pro tu užovku, jestli tohle, co známe z dětství zůstává v platnosti i poté, co jsme se shodou okolností o užovkách a zmijích nedávno dozvěděli z jedné podrobné encyklopedie. Dřív bychom neřešili a měli okamžitě jasno. JE to užovka. Teď ale malinký pochybnosti byly. Sice malilinkatý, ale byly.

A navíc je tu taky naše Talinka, že jo, takže by tu nakonec nemuselo bejt bezpečno pro samotnou hadici. Takže prostě muselo dojít k transportu. Nějakou chvíli jsme jí dělali

doprovod a Brtník se snažil ji usměřňovat koncem koštěte, ale..... jednak to bylo dost nespolehlivý, páč kdyby se rozhodla pokyny milýho Brtníka nerespektovat, mohla vzít klidně kramle a v rozlehlý zahradě bychom neměli šanci. A pak to taky pro ni bylo pěkně stresující. Takže.....

No takže Brtník po chvíli pravil..... “Jak voni to v tý televizi dělaj, že je chytaj do ruky?” Znovu vymezil hadici trasu, kudy by se měla ubírat a ... pak se sehnul a chytil ji za ocas tak rychle, že jsem nestačila ani mrknout. Má výhodu dlouhých paží, takže upažil a držel si milou hadici značně od těla. A tlemil se tomu. □ . Ty vado, no. Slušnej oddíl asi, nebo co □ □ . Hadice visela chudera hlavou dolů a já letěla pro klíče od brány, abychom jí co nejdřív odnesli do klidu. Foťák jsem s sebou bohužel nevzala, nechtěla jsem to celý zbytečně natahovat, abychom ji mohli honem odnést. A tak jsem vás připravila o pohled na dvoumetrovýho Brtníka v šortkách kterak v jedný ruce drží pytel na hady, v druhý předlouhýho hada a tlemí se tomu. Hotovej Pampaliny □ □ □ □ . Aneb - přišel, viděl, odchytil □ □ . Takhle přesně pracuje lovec hadů □ □ .

Každopádně smekám před tím řešením, protože i když se hadů neštítím a nebojím, nechtělo by se mi tohle úplně zkoušet s divokým a hlavně našťvaným hadem, ač jsem je měla x-krát v ruce a nebo na těle. Ono taky teda v mém případě bychom byly s milou hadicí skorem stejně velký □ . Jasně, že jsme si pak ověřili, že to opravdu úuuužofka byla, tenhle identifikační znak platí, stejně jako to, že zmije nemá kulatý panenky. Podle očí - resp. tvaru panenek se oba druhy opravdu dají rozeznat bez záměny. Když teda máte šanci tenhle detail vidět, zkoumat to nedoporučuju □ □ . Ale jinak, kdo se pohybujete hodně v přírodě, vězte, že ne vždycky zmije vypadá jako zmije a že se užovka za zmiji naopak nepřevlíká.

Každopádně tuhle Žofku jsme poodnesli kus od zahrady, právě i kvůli psům. Nicméně nemyslím si, že by se zase rychle nevrátila, páč tam je to jezírko, který ji na zahradu přilákalo. A navíc tam má ideální prostor k bydlení. A já mám doma lovce hadůch □ .